

1. Wees aangesloten op de levensader!

Het was een bericht, deze week, wat veel reuring veroorzaakte: Schiphol moet drastisch schrappen in het aantal vluchten. De één schrok ervan: 'Kan ik nog wel op reis deze zomer?' De ander was er blij mee, want we weten allemaal dat vliegen erg belastend is voor het milieu.

Maar als je wél in een vliegtuig stapt, om wat voor reden dan ook, dan begint je vliegreis altijd met een instructie over de veiligheid. Via een filmpje, of live: een stewardess doet precies voor wat je moet doen. Zo wordt er ook gezegd: 'Als de luchtdruk in de cabine wegvalt, dan komen er zuurstofmaskers naar beneden. Dit zuurstofmasker moet u voor uw mond houden, en het dan met een elastiek vastmaken. Als u de zorg heeft voor kinderen of anderen, doe dan éérst uw eigen zuurstofmasker voor, en doe dat pas daarna bij hen.' Dat lijkt een heel egoïstisch advies. Eerst zelf een zuurstofmasker voor, daarna pas helpen. Maar je begrijpt de logica: als je zelf half en half flauwvalt door zuurstofgebrek, dan kun je een ander ook niet meer helpen. Dus je moet eerst zorgen voor je eigen levenslijn, je eigen levensader. Juist door die levensader kun je ook wat doen voor anderen.

Ik moest daaraan denken bij dit bijbelgedeelte. Want wat gebeurt er hier? 50.000 Joden zijn teruggekeerd uit de ballingschap in Babylonië. Ze hebben een ontzettend lange reis achter de rug, ze komen vermoeid weer in Israël. Een groot deel van hen is in Babylonië geboren, en kent het land alleen uit verhalen. De mensen keren terug naar de dorpen en steden waar hun families eerder woonden, ze zoeken een plek, ze bouwen een huis, en zo proberen ze een nieuw begin te maken. Maar dat valt niet mee! Het is in feite maar een heel kleine groep vergeleken met de volken in de omgeving. Ze zijn bang, staat er in vers 3: 'Er was verschrikking over hen vanwege de volken van de landen rondom.' De schrik zit er goed in...

Hoe nu verder? Nou, dat lezen we in vers 1: 'Toen de zevende maand aanbrak en de Israëlieten zich in de steden gevestigd hadden, verzamelde het volk zich als één man in Jeruzalem.' Waarom is dat zo? Hebben ze een teken gekregen? Is er iemand op het idee gekomen om maar eens een keertje de koppen bij elkaar te steken? Nee, ze hebben de Bijbel gelezen! Want dit staat precies zo in Leviticus 23: 24. Daar staat: 'In de zevende maand, op de eerste dag van de maand, moet u een rustdag houden, een gedenkdag aangekondigd door bazuïngeschal, een heilige samenkomst.'

Ze moeten dus samenkomen! En dat is precies wat ze doen. De eerste van de zevende maand, dat is voor de

Joden: Nieuwjaarsdag, Rosh Hashana. Dat is vandaag de dag nog steeds zo. Rosh Hashana, Joods Nieuwjaar valt meestal in september, soms begin oktober. Joden vieren dat twee dagen lang. U denkt: 'Dat is ook vreemd, Nieuwjaar vier je toch op de eerste dag van de éérste maand, niet op de eerste van de zévende maand?'

Natuurlijk is dat zo, maar wij hebben ook een verschil tussen het kalenderjaar en het kerkelijk jaar. Het kalenderjaar, dat is het burgerlijk jaar. Voor ons begint dat op 1 januari, voor Joden begint dat op Rosh Hashana. De 1e Nisan, in het voorjaar, is het begin van het godsdienstige jaar, zoals wij ook een kerkelijk jaar hebben.

Rosh Hashana: een nieuw begin! De mensen zijn terug in het land, ze zijn gaan wonen in een huis, koffers uitgepakt, en nu gaan ze als één man naar Jeruzalem. Want ze zijn gekomen om de tempel weer op te bouwen! Dat was de opdracht van koning Kores!

2. Eérst de levensader, dan de rest!

En nu is het de vraag: hoe zouden wij dat nu aanpakken? Ik denk dat wij eerst plannen zouden maken: bouwtekeningen, een goede begroting, we zouden mensen gaan werven, en dan zouden we dat gebouw helemaal op gaan bouwen. En als dan het gebouw helemaal klaar zou zijn, dan zouden we het gaan inwijden. 'Mensen, kom allemaal naar Jeruzalem, we gaan de nieuwe tempel inwijden met een offer voor de HERE!' Dat lijkt toch logisch?

Maar wat gebeurt er hier? Het volk komt als één man naar Jeruzalem. En dan wordt daar, in de ruïne van de tempel, een stuk grond vrijgemaakt. Puin wordt aan de kant geschoven, en daar, tussen de zwartgeblakerde puinhopen, wordt een altaar gebouwd. Temidden van alle rommel, op een plaats die niet om áán te zien is, zo lelijk, zo'n grote puinhoop, temidden daarvan wordt het eerste offer gebracht. Het eerste offer na de ballingschap. Israël heeft haarscherp voor ogen: 'Op deze Rosh Hashana, nu we een nieuw begin maken, is het éérste wat we moeten doen: God een offer brengen.' Dus niet: beginnen met bouwen. Nee, éérst offeren. Dat offer, dat betekent: zorgen dat je aangesloten bent op de levensader: op de HERE! Offeren, dat wil zeggen: je toewijden aan Hem. Een dier offeren, dat betekent ook: erkennen, dat je zondig bent. Dat dier ligt daar in jouw plaats, voor jouw zonden gaat dat de dood in. Door een offer word je verzoend met God. Daar, temidden van de puinhopen van de tempel, wordt de band met God hersteld.

Zoals je in zo'n vliegtuig niet eerst moet gaan helpen, of eerst allerlei andere dingen moet doen. Nee, vóór alles moet de levensader intact zijn: éérst zuurstof, en juist door die zuurstof kun je anderen helpen.

Ik dacht: 'Wat een prachtig beeld van het Heilig Avondmaal!' Hoe kom je nou bij God? Ik denk dat wij allemaal de neiging hebben om éérst onze zaakjes op orde te willen hebben. Eérst moet ons levenshuis er mooi uitzien, en dan gaan we naar God. Eérst moet de tempel klaar zijn, dan kunnen we pas offeren. Maar de Here

Jezus zegt: 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal je rust geven.'

Júíst als ons leven een puinhoop is, zijn we afhankelijk van het offer van Christus. Hij gaf Zichzelf als Lam van God, als offerlam. En dat offer, dat mochten we vandaag gedenken, hier aan de tafel. Daarvoor danken we Jezus Christus: dat we bij Hem mogen komen zoals we zijn, met al onze fouten en zonden, en dat Hij ons aanvaardt. Dat is genade. Dat is Zijn goedheid! Dát mochten we vandaag zien en proeven. Zijn ruimte, Zijn liefde.

Aan het Avondmaal heeft God laten merken dat Hij onze levensader is. Hier heeft Hij ons versterkt en kracht gegeven. Kracht om weer verder te kunnen.

3. En dan: ánders verder

Ja, want dat is wel nodig. Dat we verder gaan! Als het offer is gebracht, wat doen de Israëlieten dan? Gaan ze dan weer naar hun huizen en zeggen ze dan: 'Zo, alles is weer goed met God, we kunnen gewoon weer op de oude voet verder gaan.' Is dat het?

Nee! Als het offer gebracht is, dan verandert er iets! Het volk gaat het Loofhuttenfeest vieren, 'volgens wat geschreven staat', lezen we in vers 4. Als je vergeving ontvangen hebt door het offer van de Here Jezus, dan verandert dat je leven. Dan ga je steeds meer doen wat de Bijbel zegt, wat God van je vraagt.

Israël viert het Loofhuttenfeest. Zeven dagen lang leven ze niet in hun huizen, maar in een loofhut, een hutje, buiten. Die loofhut herinnert het volk aan de periode in de woestijn, onder leiding van Mozes. Die loofhut is een teken van afhankelijkheid. 'Heer, we kunnen hier wel een stenen huis hebben, maar we hebben hier geen blijvende stad. We zijn mensen onderweg naar Uw Koninkrijk. Wij leven onder een open hemel. En we zijn van U afhankelijk, om ons te brengen naar het beloofde land.'

In het Oude Noorden heb je de Loofdakstraat. Toen wij in Rotterdam kwamen wonen, was er nog even sprake van dat we daar misschien zouden gaan wonen. Ik dacht toen: 'Wat mooi als je in de Loofdakstraat woont, alsof het altijd Loofhuttenfeest is. Dat je jezelf altijd realiseert dat we als mensen onderweg zijn, onderweg naar het Beloofde Land, onderweg naar het nieuwe Jeruzalem, onderweg als pelgrims.'

Vandaag hebben wij het Avondmaal gevierd, en nu gaan we weer verder. Maar er is wel iets veranderd. Het Avondmaal is nooit een vrijbrief om maar weer terug te vallen in je oude patroon. 'Zo, mijn zonde is vergeven, ik kan weer gewoon verder gaan met zondigen.' Het Avondmaal brengt ons dicht aan de voeten van de Heiland, Jezus Christus. En Hij zegt het: 'Ga met Mij mee. Volg Mij in afhankelijkheid. Ik zal je de weg wijzen naar het beloofde land.'

4. Er is tussen het puin... hoop!

Wij mochten vandaag het Avondmaal tussen de puinhopen van deze wereld, want wat ís deze wereld in

veel opzichten een puinhoop. En misschien vierde je het Heilig Avondmaal vandaag ook wel tussen de puinhopen van je eigen leven. Misschien moest je wel wat brokstukken aan de kant schuiven, zoals de Joden deden in Jeruzalem. Maar juist dan mag je verder gaan met nieuwe hoop. Want God begint waar een mens zich bevindt. De Here Jezus kwam vanuit de hemel ons opzoeken in deze donkere wereld. Zo is Hij er voor ons, ook als wij wanhopig dwalen tussen de scherven van het geluk.

Je hoeft niet eerst je leven op orde te hebben. Je hoeft niet eerst je huis op te poetsen. Zoek het contact met God! Zoals we dat vandaag deden aan de Avondmaalstafel, zo mogen we dat elke dag doen in ons gebed. Zoek het contact met je hemelse Bron, want *Hij is je levensader!* Jezus' offer betekent een nieuw begin. Een weg van afhankelijkheid. En juist op die weg, afhankelijk van je hemelse Vader, kun je gaan bouwen aan de tempel van God. Je inspannen om te leven voor Hem, helemaal!

Op nieuwjaarsdag 2015 gebeurde er een ramp in het Zeeuwse dorp Hoek, in Zeeuws-Vlaanderen. De kerk van het dorp vatte vlam en brandde af, helemaal. Het dak ging volledig in vlammen op, de gebrandschilderde ramen gingen verloren, van de preekstoel uit 1714 bleef niets over, de torenspits stortte in. Het dorp was in shock. Toen later de restanten van de kerk werden onderzocht, bleek middenin al die verbrande inventaris de Bijbel te liggen, de Bijbel die op de lessenaar lag en waar zondag aan zondag uit werd voorgelezen. De Bijbel was helemaal doorweekt van het bluswater, maar verder nauwelijks beschadigd. Alleen de randen van het boek en de eerste paar bladzijden waren door de brand aangetast. De vondst van de Bijbel was voor de gemeente een bron van vreugde en troost. De Bijbel is gevriesdroogd en gerestaureerd, en werd zo tot een teken van hoop. God gaat door, en wij mogen met Hem doorgaan.

Zo mochten wij vandaag het Heilig Avondmaal vieren, midden in een chaotische wereld, vol vragen, vol onzekerheid.

Al is je leven een puinhoop, toch is er tussen het puin... hóóp! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, renevanloon@samaritaan.org